

СВІДОК ОБВИНУВАННЯ

Містер Мейгерн поправив своє пенсне та прокашлявся властивим йому сухим кашлем. Опісля знову подивився на людину, що сиділа навпроти й була звинувачена в навмисному вбивстві.

Містер Мейгерн був невеличким чоловічком, у певному сенсі педантичним, охайно, щоб не сказати виклично одягненим, із парою гострих, проникливих сірих очей. Геть не дурень. Насправді репутація містера Мейгерна як адвоката була дуже високою. З клієнтом він розмовляв по-діловому, хоча й із нотками співчуття.

— Я хотів би ще раз наголосити, що ви в смертельній небезпеці, тому необхідно бути повністю відвертим.

Леонард Воул, що якось здивовано розглядав глуху стіну перед собою, перевів погляд на адвоката.

— Я знаю, — сказав він розпачливо. — Ви постійно це повторюєте. Але я, напевно, і досі не зрозумів, що мене звинувачено у вбивстві. У вбивстві! Ще й такому підлому!

Містер Мейгерн був практичним беземоційним чоловіком. Він ще раз відкашлявся, зняв пенсне, ретельно протер і знову надягнув на ніс. А тоді промовив:

— Так, так, так. Тепер, мій любий містере Воул, ми зробимо все можливе, щоб витягти вас. І ми не програємо... ми не програємо. Але я повинен знати всі факти. Я мушу розуміти, наскільки серйозні свідчення проти вас. А тоді визначимо найкращу лінію захисту.

Молодий чоловік і досі дивився на нього тим же приголомшено-розпачливим поглядом. Містеру Мейгерну справа здавалася досить безнадійною, а провина ув'язненого беззаперечною. Але тепер — уперше — він засумнівався.

— Ви думаєте, що я винен, — тихо сказав Леонард Воул. — Але Бог мені свідок, що це не так! Усе свідчить проти мене. Я почуваюся, наче в сітці: вона довкола, куди б я не повернувся, і все більше й більше облутує мене. Але я цього не робив, містере Мейгерне, я не робив цього!

У такій ситуації будь-який чоловік наполягатиме на своїй невинності. Це містер Мейгерн знав напевне. Та попри все, він таки був вражений. Можливо, зрештою, Леонард Воул невинний.

— Ви маєте рацію, містере Воул, — серйозно сказав адвокат. — Усе свідчить проти вас. Проте вірю вашим запевненням. А тепер перейдімо до фактів. Я хочу, щоб ви розповіли мені своїми словами про те, як познайомилися з міс Емілі Френч.

— Це трапилось одного дня на Оксфорд-стрит. Я побачив старшу пані, яка переходила дорогу. Вона несла купу пакунків. Раптом посеред дороги впустила їх, нахилилася, щоби підібрати, але, побачивши, що на неї мчить автобус, ледве встигла добігти до тротуару, розгублена й ошелешена юрбою, що кричала на неї. Я зібрав пакунки, витер, як міг, їх від бруду, на одному з них перев'язав шворку і повернув усе власниці.

— То виходить, ви врятували їй життя?

— О ні, звісно, ні. Я всього лише був увічливим. Пані надзвичайно тепло дякувала мені й щось сказала про те, що мої манери зовсім не такі, як у більшості молодих людей, — точних слів не пам'ятаю. Я підняв капелюха на знак

прощання й пішов собі далі. Навіть не думав, що колись іще раз побачу її. Але життя сповнене сюрпризів. Того ж вечора я зустрів її на вечірці в будинку друга. Вона одразу впізнала мене й попросила, щоб мене відрекомендували. Отоді я й дізнався, що це міс Емілі Френч і живе вона у Криклвуді. Ми трохи поговорили. Здогадуюся, що вона належала до тих старших пані, які раптово переймаються несамовитою симпатією до людей. Я сподобався їй через те, що вчинив так, як і будь-хто в такій ситуації. Прощаючись, жінка щиро потисла мені руку й попросила відвідати її. Я, звісно, відповів, що з радістю зроблю це, і вона змусила мене назвати дату візиту. Чесно кажучи, у мене не було особливого бажання йти, але відмова видавалася грубістю, тому я пообіцяв прийти наступної суботи. Коли міс Френч пішла, я дещо дізнався про неї від друзів. Вона багата й ексцентрична, живе сама, з покоївкою, у неї не менше восьми кішок.

— Отже, — сказав містер Мейгерн, — про її багатство ви дізналися ще тоді?

— Якщо ви думаєте, що я розпитував... — схвильовано почав Леонард Воул, але містер Мейгерн зупинив його жестом.

— Я повинен дивитися на справу так, як її представить інша сторона. Звичайний спостерігач не зауважив би, що міс Френч багатійка. Жила вона скромно, майже вбого. Якби вам не сказали протилежне, найімовірніше, ви б розцінювали її становище як скрутне. Хто саме сказав вам, що вона заможна?

— Мій друг, Джордж Гарві, у будинку якого відбулася вечірка.

— А чи може він пригадати це?

— Справді, не знаю. Адже пройшло стільки часу.

— Отож бо й воно, містере Воул. Але, бачте, першочергова мета сторони обвинувачення — довести, що ваше фінансове становище в той час перебувало на міліні. Це ж правда?

Леонард Воул почервонів.

— Так, — прошепотів він. — У той час мене переслідували невдачі.

— Отож бо й воно, — знову повторив містер Мейгерн. — І от, як я сказав, будучи на міліні, ви зустрічаєтеся з багатою старою панянкою і старанно намагаєтеся потоваришувати з нею. Якщо ми змогли б сказати, що ви не знали про її багатство й відвідували даму тільки через душевну доброту...

— Так і було!

— Нехай. Я не сумніваюся в цьому, просто намагаюся подивитися на це з точки зору іншої сторони. Багато залежить від пам'яті містера Гарві. Згадає він свою розмову чи ні? А може, адвокат його зіб'є з пантелику, переконавши, що та розмова відбулася пізніше?

Леонард Воул на якийсь час задумався. Нарешті заговорив, досить рівно, але його обличчя ще більше сплотніло.

— Я не думаю, що ця лінія оборони була б ефективною, містере Мейгерн. Дехто з присутніх чув цю репліку, ще й підтрунювали, що я підкорив серце старої багатой пані.

Адвокат намагався приховати розчарування, махнувши рукою.

— Шкода, — сказав він. — Але спасибі за ваші відверті слова, містере Воул. Ви щойно підказали мені дещо. Ваше судження дуже розумне. Наполягати на лінії захисту, яку запропонував я, може бути просто катастрофою. Маємо